

“*Taip jie prisiar-
tino prie miestelio, į
kurį juodu ėjo, o jis
apsimetė toliau einąs.
Bet juodu priverė jį,
sakydamu: Pasilik su
mudum, nes artinasi
vakaras, ir diena jau
baigiasi. Ir jis ėjo su
jais. Atsitiko, kad sė-
dėdamas su jais prie
stalo, jis ėmė duonos,
laimino, la užė ir
jiems davė. Dabar jų
akys atsivėrė, ir jie
pažino jį, bet jis pra-
žuvo iš jų akių. Tuo-
met juodu kalbėjo
vienas kitam: Argi
mūsų širdis nebuvo
užsidegusi mummyse,
kuomet jis kalbėjo
kelyje ir aiškino Raš-
tą?”*

(Luko 24, 28-33)

ATVELYKIO SEKMADIENIS.

EVANGELIJA

Jon. 20, 19—31

ANUO metu, tą pačią pirmą savaitės dieną vakare, durims, kame buvo susirinkę mokytiniai, esant uždarytom, dėl žydų baimės, atėjo Jėzus atsistojo viduryje ir jiems tarė: Ramybė jums. Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokytiniai, pamatę Viešpatį, džiaugėsi. Jis vėl jiems tarė: Ramybė teisie su jumis. Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu. Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir jiems tarė: Imkite šventąją Dvasią. Kam nuodėmes atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaikysite, jos sulaikytos. Vieno iš dvylikos, Tomo, kurs vadinasi Dvynas, nebuvo draug su jais, kuomet Jėzus buvo atėjęs. Todėl kiti mokytiniai jam sakė: Mes matėme Viešpatį. Bet jis jiems atsakė: Jei nepamatsysiu jo rankose vynių perdūrimų, neįdėsiu savo piršto į vynių vietą ir neįdėsiu savo rankos į jo šoną, netikėsiu. Po aštuonių dienų jo mokytiniai vėl buvo viduje ir Tomas draug su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir tarė: Ramybė teisie jums. Po to jis tarė Tomui: Įdėk čia savo pirštą, matyk mano rankas, ištiesk savo ranką ir įdėk į mano šoną, ir nebūk netikėlis bet tikintis. Tomas atsakė ir jam tarė: Mano Viešpats

LEKCIJA

1 Jon. 5, 4—10

MYLIMIAUSIEJI, visa kas yra gimę iš Dievo, nugali pasaulį: mūsų tikėjimas. Kas gi yra, kurs nugali pasaulį, jei ne tas, kurs tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus? Tasai yra, kurs atėjo per vandenį ir kraują, Jėzus Kristus, ne vien per vandenį, bet per vandenį ir kraują. Ir Dvasia yra, kuri liūdija, kad Kristus yra tiesa. Nes trys yra, kurie liūdija danguje: Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia; ir tie trys yra viena. Ir trys yra, kurie liūdija žemėje: Dvasia, vanduo, ir kraujas; ir tie trys yra viena. Jei mes priimame žmonių liūdimą, tai Dievo liūdimas yra didesnis, nes tai yra Dievo liūdimas, kurs yra didesnis, kad jis yra liūdijęs apie savo Sūnų. Kas tiki į Dievo Sūnų, tu: savyje Dievo liūdimą.

ir mano Dievas. Jėzus jam tarė: Kadangi mane matei, Tomai, tu įtikėjai; palaiminti, kurie nemato ir tikėjo. Jėzus padarė savo mokytinių akyvaizdoje dar daug kitų stebuklų, kurie neparašyti šitoje knygoje. Taigi parašyta, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami turėtumėte jo vardu amžinąjį gyvenimą.

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921 at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

MALDOS APAŠTALAVIMAS

Bendroji intencija balandžio mėnesiui, 1940 m., Šventojo Tėvo Pijaus XII-to paskirta:

Už Krikščioniško Teisingumo

Užlaikymą

Teisingumas yra didžioji moralė dorybė, kuri palenkia žmogaus valią visados atiduoti kiekvienam kas jam priklauso. Kaipo legališkasis teisingumas, jis verčia piliečius klausyti civilinius įstatymus dėl bendro labo. Kaipo dalinamasis teisingumas, jis sergi valdovus, kad jie teisingai išdalintų viešas naudas ir naštas tarp visų piliečių. Kaipo mainų teisingumas, jis ragina visus pripažinti ir palaikyti kitų teises.

Net per daug aišku kokios skriaudos yra daromos prieš šią dorybę, tiek viešumoje ir paslapčia, tiek valstybių ir atskirų asmenų. Daugelis nuduoda esą taikos mylėtojai, tačiau be teisingumo negali būti nei taikos nei ramybės, nes ramybė buvo žadėta "geros valios žmonėms", ir tikrai nežadėta neteisingiems. Izaijas sako, kad teisingumo darbas bus ramybė, ir teisingumo nauda bus tylumas ir saugumas per amžius.

Už tokio teisingumo užlaikymą Šventasis Tėvas, Taikos Popiežius, mus ragina ir prašo melstis, kad ji būtų pamylėta visų žmonių ir tautų. Mes turime melstis, kad Teisingumo Saulė, Jėzus Kristus mūsų Viešpats, būtų visų pamylėtas. Tikras teisingumas gali pasiekti atskirus asmenis ir tautas tik "Kristaus karaliavimo ramybėje".

Ypatinga misijų intencija balandžio mėnesiui, 1940 metams:

Už Gailestingumo Darbus Misijose

ŠV. IZIDORIUS

Balandžio 4d.

Šio šventojo gerų tėvų pamaldumas buvo labai aukštame laipsnyje. Trys berniukai tapo vyskupais ir šventais, o viena mergaitė, vardu Florentina, buvo šventa vienuolė, taip pat pakelta į šventųjų eiles. Šv. Izidoriaus broliai buvo šv. Leandras ir šv. Fulgencijus. Nors Izidorium buvo iemta tapti Ispanijos didžiausiu Bažnyčios daktaru, tačiau mažas būdamas jam knygos taip įkyrėjo, kad jis pabėgo iš mokyklos. Sakoma, kad jam bedykinėjant jį atsisėdęs prie šaltinio ir ten matęs kaip vanduo lašas po lašo didžią uolą pramušęs, ir iš to gavęs įkvėpimo vėl griebtis mokslo. Jisai buvo jo brolio Leandro įpėdinis kaipo Sevilijos vyskupas. Jo pastangomis arijonų erezija buvo išvaryta iš Ispanijos. Šv. Izidorius mirė 636 m.

LAVYBĄ

Išturėjimas. — Tai dorybė, kuri nepripažįsta pralaimėjimo; tai dorybė, kuri padaro maldą visa galinčią. Sielų priešas daugiau blogo padaro nepailstančiu savo užpuolimų pakartojimu, ne kaip kokia viena didžia pagunda. Nors būtų ir nupuolimų visgi nuolatinis stengimasis vainikuoja pabaigą.

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Balandžio mėn., 1940 m.

BRANGUS PROMOTORIAU:

Apaštalystės Draugijos įstatuose yra šis punktas: Tie tikintieji, draugijos nariai, kurie pasižymi savo pamaldumu ir uolumu, ir yra skirti promotoriais, turi visomis pastangomis kasdien stengtis daugiau ir daugiau įvykdyti Dievo garbę, sielų išganymą ir Švč. Jėzaus Širdies garbinimą.

Šis įstatas duoda kiekvienam promotoriui daug medžiagos apmastyti. Jis paduoda taisyklę, pagal kurią promotoriai renkami; jis pačiam promotoriui pavyzdį pastato; jis išvardina ką promotorius turi siekti; ir ant galo, jis paduoda būdą tam uolumui įvykdyti.

Į promotorius bus išrenkamas tik tas tikintysis, kuris pasižymi savo pamaldumu ir degančių sielų išganymo uolumu. Reiškia, bus paskirtas toks, kuris tikrai asmeniškai yra prisirišęs prie tos Švč. Širdies. Abejingas katalikas, kuriam ne daug rūpi Mišios ir sakramentai, kuris nesijdomauja Bažnyčios reikalais, kuris neturi maldos dvasios, toks tikrai negali būti Kristaus reikalų promotorius.

Iš šio įstato promotorius sužino kokios savybės sudaro tikrą promotorių. Visam katalikiškam veikimui pirmoji sąlyga yra asmeninis šventumas. Tinkamas įrankis Kristaus reikalams platinti turi būti vienas su Kristumi savo Širdimi ir siela. Asmuo, kuris stengiasi būti asmeniškai prisirišęs prie Kristaus bus ir užsidegęs uolumu kitus patraukti prie Kristaus. Šventumas be uolumo sie-

loms yra tuščias šventumas. Kas Kristų myli, tas ir degs jo meile dėl sielų išganymo. Karšta malda, dažnas mišių klausymas ir Šv. Komunijos priėmimas — kasdieninis, jeigu galima — mūsų sielose išdirbs tikrą pamaldumą ir degančią sieloms uolumą.

Kokio nors dalyko promotorius savo nuoširdžiu darbu aktyviai bando tą dalyką pastumėti pirmyn. Tačiau tą įvykdyti reikia daug darbo ir pasiaukojimo. Šv. Jokūbas sako, kad tikėjimas be darbų yra miręs. Meilė, jei ji bus tikra, pasirodys ir nežiūrės į aukos didumą. Todėl Apaštalystės draugijos promotorius kiek galės tikrai darbuosis pagal savo luomą išpildyti Apaštalystės trilypį siekį: Dievo garbę, sielų išganymą ir Švč. Jėzaus Širdies garbinimą. Šis trilypis siekis tikrumoje yra vienas su trilypiu atžvilgiu. Asmuo, kuris platina Švč. Širdies meilę, kartu bandys platinti tos Širdies reikalus, Dievo garbę ir sielų išganymą.

Pasaulis kovoja dviem frontais: krikščionišku — katalikišku ir prieškrikščionišku. Iš šito pakirstymo, mums, katalikams, labai aišku, kokio fronto pusėn turim stoti. Mes pasirenkame krikščionišką — katalikišką frontą ir kovojame ryžtingą, smarkią ir nenugalimą kovą. Būdami šiame fronte garbingais kariais, kovokime prieš geltonąją ir neutralią spaudą, kuri yra lyg priešas, kuris puola iš pasalų.

Linksmumas mums yra kilęs iš vidaus, jis dvasinis, visai nepriklausęs nuo pasaulio gėrybių.

Tėvų Malda Išgelbėjo

V IENAME Lietuvos pasienio mieste daugiau kaip dešimtį metų gyveno nedidelė šeima, susidedanti iš tėvo, motinos ir sunaus Henriko. Tėvai buvo pavyzdingi katalikai; abudu kasdien išklausydavo šv. Mišių ir kas savaitę priimdavo švč. Sakramentą. Bet sūnus buvo patekęs blogų draugų įtakon ir neturėjo nė mažiausiojo palinkimo prie maldinumo. Ir geruoju prasė tėvai, kad taisytūsi, ir barte barė, bet nieko negelbėjo. Henris vogė iš namų pinigus, rukė, gėrė, paleistuvavo. Iš mokyklų, kuriose bandė mokytis, buvo isvarytas dėl nepakenčiamo eigesio. Niekas negalėjo suprasti, kaip tokių gerų tėvų vaikas gali būti toks blogas. Nesuprato nei patys tėvai. Jie kasdien meldėsi už savo sūnų, kad viešpats apšviestų jį savo malone.

Artėjant į subrendimo metus, pasidarė dar blogiau. Henrikas tiesiog terorizavo tėvus ir kaimynus. Dėl dažnų viešų skandalų jis prasidarė nuolatinis ponėjos ir daboklės svečias. Matydamas, kad Lietuvoje neturės tokio gyvenimo, kokio norėjo, nutarė persikelti į Vokietiją. Pareikalavo iš tėvo pinigų. Tėvas atsisakė duoti. Tada sūnus jėga atėmė iš tėvo pinigus, o savo motiną, kuri norėjo tėvą užstoti, primušė iki sąmonės netekimo. Po tokio bjauraus darbo, pagrobęs pinigus ir auksinius daiktus, pabėgo į Vokietiją. Viena kaimynė patarė tėvams kreiptis į policiją ir jai padedant susigrąžinti sūnų. Bet tėvai nutarė jokių policinių priemonių nesiimti, o tik

padvigubino savo maldas už sūnų palaidūną.

Praėjo keletas metų. Apie Henriką nieko nebuvo girdėti; nė vienu laišku jis neatsiliepė. Iš to paties pasienio miesto, kame užaugo Henrikas, 1927 metais išvyko į Argentiną pilietis G., buvęs aktivas Henriko išdaigų sebras. Apunkybės taip susidėjo, kad tas pilietis (vadinsime jį Petru, nors jo tikrasis vardas yra kitas) dėl dokumentų netvarkos negavo laivakortės ir pasiliko Bremeno mieste. Grįžti namo gėdijosi; nutarė susirasti darbo Vokietijoje ir Lietuvon grįžti tik su pinigais. Bremene nieko nelaimėjęs, nuvažiavo į Hannoverį. Čia irgi darbo negavo. Tada sėdo traukinin ir atvažiavo į Berlyną. Stotyje Petrą suaukė ir užkalbino nepažįstamas vyras, elegantiškai apsirengęs ir lydimas kito vyro, kurį vadino Rudolfu. Petras nustebė. "Kas čia", — galvoja, — "gaėtų mane užkalbinti lietuviškai?" Nepažįstamasis ponas paprašė Petrą palydėti jį ir draugą į jo butą. Petras, smalsumo skatinamas, sutiko. Visi trys sėdo į taksį ir netrukus buvo Petro "bute". Tai buvo labai menkas kambarėlis Berlyno priemiestyje. Rudolfas išėjo parnešti degtinės ir užkandžių. Likus jiedviem vieniem, nepažįstamasis pasisakė esąs Henrikas B. iš Lietuvos. Petras stebėjosi, kad jis toks pasikeitęs ir klausė, iš kur tokia permaina. Tada Henrikas iš burnos išsiėmė kažkokias plokšteles, kurias pakeičia balsą, nusivožė peruką, nusiėmė

grimą... Taip, dabar Petras pažino Henriką.

Nieko nelaukdamas, Henrikas pradėjo pasakoti savo gyvenimą: ką ir kada apiplėšęs ir kiek grobio laimėjęs, ką nužudęs, ką tik sužeidęs. Petruį plaukai ant galvos stojosi, o Henrikas šaltai aiškino: “Auką visuomet naudingiau nugalabyti, nes tuomet neturėsi įkyraus liudininko”.

“Kodėl jis visa tai man pasakoja?” — galvojo Petras ir atrodė nemažai nustebęs bei išsigandęs. Bet klausti nereikėjo; Henrikas pats paaiškino:

— Iki šiol mudu veikėva su Rudolfu. Jis bravo vyras. Bet dviem ne visuomet patogu. Supranti — sargyba, sekimas, pinigų keitimas. Dabar tu mums padėsi.

— Aš? aš... aš... — Petras nusi-gando ir nežinojo kas sakyti.

— Būtinai padėsi. Tu dabar pats supranti, kad mes tavęs negalime paleisti. Aš išsipasakojau visus savo žygius. Tu juos galėtum, net ir nenorėdamas, išplepėti. Likimas mus nuvedė, tad ir nebeskirsimės. Nebijok, gerai “uždirbsim”, nieko netrūks. Bus ir vyrui, ir moterims, ir bankan juodai dienai...

— Bet kodėl tu nejieškai sau sėbrų iš vietinių?

— Et, žinai, reikia šimta vokiečių pereiti, kol užtiksi tinkamą. Kas būtų, jei pirmas užkalbintasis nesutiktų? Išduotų policijai — ir mudviem su Rudžiu amen. O tu patikimas vyras.

— Aš nenoriu... — buvo bepradedas prieštarauti Petras, bet Henrikas jį pertraukė:

— Dabar per vėlu. Arba su mumis, arba gyvas neišeisi.

Petras buvo bailys. Jis, aišku, nenorėjo plėšiku tapti, o kad čia pat nebūtų sudorotas, nudavė sunitinką, bet širdyje mąstė, kad vis dėlto atsitiks proga pasprukti.

Pasirodė, Henrikas su Rudolfu jau beturį paruošę planą apiplėšti vieną pirklių iš Harsomo miestelio. Tas pirklys išlipsiąs su Berlyne paimtais pinigais Hildesheimo geležinkelio stotyje ir arkliais važiuosiąs apie 6 kilometrus iki Harsomo. Kelias eisiąs mišku, ir čia reikėsią pirklių nudėti. Tam kaip tik pravartu trečias žmogus, nes sargybą turį eiti dviese: viename miško krašte ir kitame.

Sekančią dieną trys grimuoti “ponai” išvažiavo iš Berlyno į Hanoverį, iš čia — į Hildesheimą, o po valandos jau studijavo Harsomo miškelį. Staiga nuo miestelio pusės išgirdo kažką atvažiuojant.

— Tai ne tas, kurio mums reikia: mūsiškis važiuos nuo stoties pusės.

Netrukus pasirodė senas kunigas. Jis važiuo pas ligonį. Henrikas, kuris baisiai nekontentė religijos, prišoko prie vežimo, sustabdė arkli ir ištiesė į kunigą revolverį. Bet ūmai sviedė revolverį į šalį. puolė ant kelin ir pasilenkęs, šaukė:

— Atleisk man, atleisk.

Kunigas stebėdamasis nuvažiuo. Dar labiau stebėjosi Rudolfas ir Petras, kuris nebuvo matęs Henriko klūpinčio.

Po kėletos minučių iš tankmės išėjo miško sargas ir, pamatęs tris vyrus, kurių vienas tebeklūpėjo kelio viduryje, paklausė:

— Kas tamstos ir ko ieškote?

Rudolfas tada tik sumojo, kad nadėtis bloga. Jis vietoj atsakymo šovė į eigulį, bet nepataikė. Tada ir eigulys atsakė ginklu. Šūvis

pataikė į Henriką, kuris nuo pirmojo šūvio buvo atsipeikėjęs ir pradėjęs bėgti. Henrikas sukniubo. Tada eigulys nusivijo Rudolfą. Rudolfas dar kartą šovė ir mirtinai sužeidė sargą; pats kažin kur spruko, palikęs Petrą prie dviejų sužeistųjų.

Henrikas nebuvo sąmonės netekęs, bet iš žaizdos (kulka buvo išėjusi per dešinįjį plautį) smarkiai veržėsi kraujas. Tyliu balsu pašaukė Petrą ir pasakė, tuč tuojau norįs kunigo. Petras nustebė ir nusigando. O nusigąsti reikėjo. Juk jis dabar galėjo pabėgti, kaip Rudolfas. Nuėjęs pas kunigą, turės papasakoti, kas įvyko, ir būtinai pakliūs. Eiti ar neiti? Pagaliau, sažinėš balsas nugalėjo, ir Petras nuskubėjo miestelio link. Jau pačiame miestelyje jį pasivijo kunigas, kuris grįžo nuo ligoninės. Petras šoko pas jį vežiman ir tyliu balsu pasakė, koks reikalas. Kunigas suprato. Paėmęs Švč. Sakramentą ir Petro lydimas, nuvažiavo tuo pačiu vežimu, kuris buvo siųstas pirmajam ligoniui, į mišką. Kelio buvo nedaugiau 3 — 4 kilometrų. Petras atvedė Harsomo kunigą pas gulintį kraujuose Henriką. Sužeistasis nuoširdžiai išpažino baisias savo nuodėmes. Jis jas sakė garsiai. Liepiant kunigui tyliau kalbėti, jis spyrėsi:

— Visai pasaulis tegul žino mano nedorybes ir tegul mane pasmerkia. Man tik svarbu, kad Dievas atleistų.

Išpažintis baigta. Plėšikas, sudėjęs ant krūtinės rankas, priėmė šv. Komuniją. Kunigas atsiklaupė ant samanų ir meldėsi. Tada Henrikas jau silpstančiu balsu papasakojo, kas atsitiko.

Kai norėjau pulti kunigą, staiga

ore virš vežimo žaibo greitumu atsirado ugnies parašas: "Neliesk! Kristus eina". Tą patį momentą kunigo rankose pamačiau mažą vaikelį, kurs šypsojosi ir man tiesė rankeles. Aš puoliau ant kelių. Galvą pakėliau tik išgirdęs šūvį.

Toliau Henrikas prašė Petrą, kad jo vardu atsiprašytų jo tėvus už visus įžeidimus ir neklausymus. Balsas ėjo silpnyn ir pertraukos tarp žodžių darėsi ilgesnės. Kunigas ėmė kalbėti maldas už mirštančius. Dar dešimtis ar penkiolika minučių — ir Henrikas buvo šaltas lavonas.

— Tamsta jo draugas? — kreipėsi kunigas į Petrą.

— Ne, tik kelios dienos, kai susitikom; jis norėjo mane priversti, kad bendrai su juo plėšikaučiau. Aš to nenorėjau ir rengiaus iš čia pabėgti.

— Tai eik, kur išmanai. Aš pasirūpinsiu palaidoti. Tai bus laimingiausia diena mano gyvenime, nes per mane, nevertą savo tarną, Dievas teikėsi susigražinti vieną paklydėlį.

Petras, kuris žinojo daugiau, nueidamas galvojo: "Tur būt, Dievas išklausė tėvų maldos. Negali žūti amžinai tokių pamaldžių tėvų vaikas".

S. C.

"KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS"

Marijonų Bendradarbių Savaitinis laikraštis.

Marijonų Bendr. mokestis ir "Laivas" metams — \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras num. 5c
Vien laikraščio "Laivo" pren. met. \$2.00

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Tel. Canal 7790

KRYŽIUS

PIRMŪJŲ amžių krikščionių pilietinė būklė buvo itin sunki. Jie buvo už įstatymo ribų. Romos įstatymai aiškiai pabrėžė: krikščionims valstybėje nėra vietos (*christiani non sint*). Todėl krikščionys savo tikėjimo pasiaptis dengė paslaptiniais ženkliais — simboliais. Tie ženkliai viena reiškė pagonims, o kita krikščionims. Bažnyčia drauste drausdavo tuos ženklus aiškinti netikintiems. Kas neklausė, buvo laikomas tikėjimo išdaviku. Suprantama, kad ir kryžius buvo vaizduojamas kitokiais ženklais.

Reikia turėti omeny, kad kryžius pas romėnus, graikus ir žydus buvo paniekos dalykas. Šv. Povilas apie tai savo laiške kalba, kad kryžius graikams kvailystė, o žydams — papiktinimas. Romėnų stambeldžių rašytojas Ciceronas kryžiaus bausmę vadina vergų didžiausia ir skaudžiausia bausme (*servitutis summum extremumque supplicium*) ir sako ją esant žiauriausią ir niekingiausią (*crudelissimum, deterrimum supplicium*. In *Verrem* 66). Todėl Kristų ant kryžiaus reikėjo vaizduoti kitokiais sutartiniais paveikslais.

Konstantinui imperatoriui paskelbus laisvę krikščionims (312), prasideda nevaržomas evangelijos mokslo skelbimas.

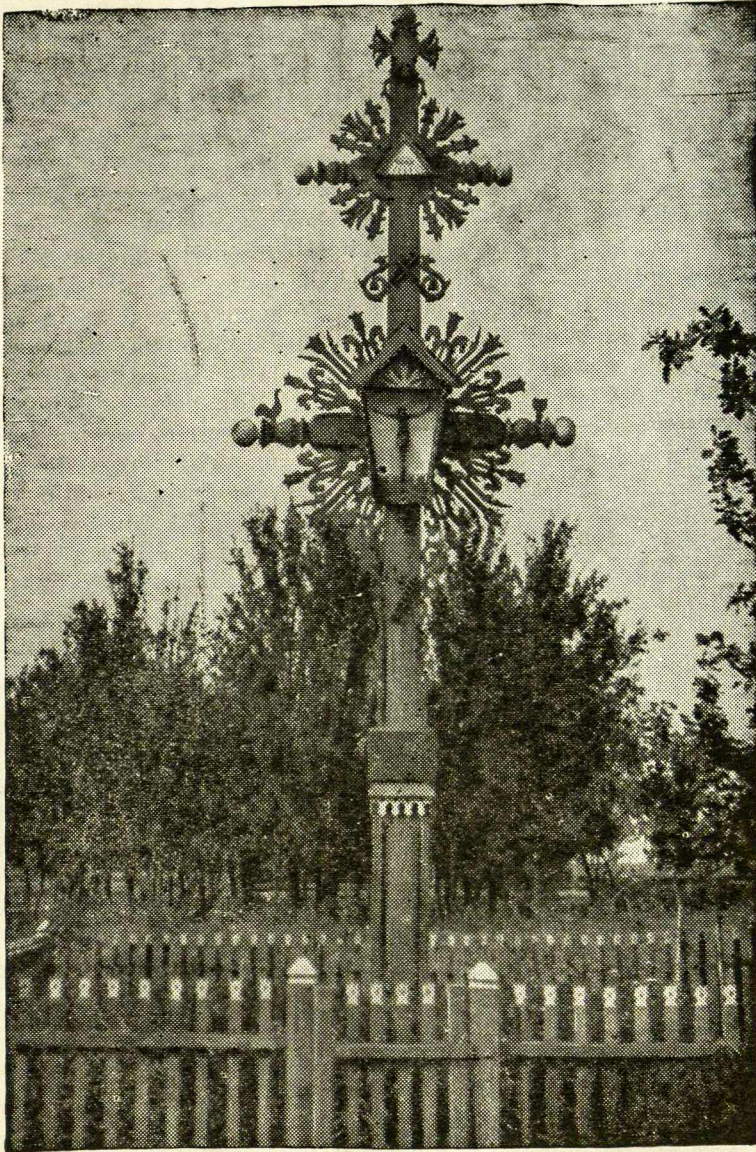
Tais laikais Kristus dažniausiai buvo vaizduojamas, kaip Geras Ganytojas. Tuo norėta pabrėžti Kristaus rūpinimąsi tikinčiais. Juo labiau, kad pats Viešpats save lygindavo su geru Ganytoju. Taip pas šv. Matą (18, 12), šv.

Luką (15, 3—7) ir šv. Joną (10, 11—16), Geras Ganytojas buvo vaizduojamas kaip nepaprasto gražumo jaunuolis. Jaunatvė reiškė dievišką kilmę ir nemirtingumą.

Penktame šimtmety jau garbinamas kryžius be jokios priedangos. Tačiau Kristus ant jo vaizduojamas ne kenčias, kaip kad dabar reiškiamas, bet kaip mirties viešpats, kaip galingas Valdovas soste. Anot šv. Hilario: kryžius yra Kristui sostas, o prikryžiavimas — pergalė.

Ligi tryliktojo šimtmečio — Kristus ant kryžiaus vaizduojamas be kentėjimo. Jiš apvilktas ilga be rankovių tunika (ilgas baltas palaidas drabužis) — karališkos ir kunigiškos valdžios ženklu. Jo galva puošiama karaliaus vainiku — garbės ir galybės ženklu. Bendrai, krikščionims ligi tryliktojo amžiaus kryžius pirmoje eilėje buvo Kristaus karališkos kilmės ir Jo viešpatavimo ženklas.

Nuo tryliktojo šimtmečio ligi dabar Kristus ant kryžiaus reiškiamas, kaip kančios vyras. Dabar Kristų ant kryžiaus kybantį tik protu reikia vaizduotis, kaip nugalėtoją, nes vaizdas ką kitą rodo. Dabar vaizduojamas kryžius su kančia uždengia prieš mus Kristaus prisikėlimą. Be abejo, Golgotos kalne Kristaus skausmai ir kančios buvo baisios, bet Jis nebuvo budelių belaisvis, Jis ir toje kančioje ir mirty buvo Viešpats ir Valdovas. Ne veltui šimtininkas jį žiūrėdamas šušuko: Iš tikrųjų, tas yra Dievo Sūnus. Taigi, seniau vaizduojamas Kristus ant kryžiaus

Lietuvos

kryžius

giliau ir teisingiau reiškę atpirkimo ir pergalės paslaptį.

Žinoma, kryžius su kančia, kaip dabar vaizduojamas, ne tik nepeltingas, bet didžiai garbintinas, nes jame reiškiasi ta begalinė dieviška

Jėzus meilė mums. Tas kryžius sakyte sako mums šv. Rašto žodžius:

“Kuriuos pamilo, ligi galo pamylėjo juos”.

Kunigai Kareiviai Prancūzijos Armijoje

GAL niekas nebuvo taip nustebintas, kaip aš, kai sužinojau katalikų kunigų skaičių, tar naujančių prancūzų armijoje ir kiek jų yra karininkų eilėse. Vien iš Paryžiaus yra mobilizuota 455 kunigai. Vienas jų yra pulkininkas vadovaujantis pulkui, du majorai batalijonų vadai, 255 yra kapitonais, lietinantais, likusieji—eiliniai kareiviai. Aš neturiu skaičiaus tų, kurie yra atvykę iš kitų Prancūzijos vietų. Tai įdomus reiškinys. Per Pasaulinį Karą beveik visi kunigai buvo sumobilizuoti kaip ligoninių darbininkai, o tik maža jų dalis dalyvavo kovose. Taip pat nebuvo kuopų kapelionų, tik kelletas ir tai ypatinguose atvejuose tepatarnaudavo. Metus prieš pastutinį karą Prancūzijoje įvyko prieštykinė agitacija ir kapelionavimas buvo panaikintas.

Šešias savaitės prieš dabartinį karą du aukšti pareigūnai pasiuntė kardinolui Verdier laišką, prašydami jo pasimatyti su p. Daladier ir išaiškinti jam svarbą turėti gerą kunigų kareivių organizaciją fronte. Kai kurios dalys turėdavo tik keletą tų kunigų savo eilėse, o ištisos kuopos neturėjo nei vieno. Buvo paprašyta, kad būtų padarytas lygesnis šių kunigų kareivių išskirstymas ir kad jiems būtų duota daugiau lengvatų atlikti savo kunigiškas pareigas. Šitam tikslui buvo pasiūlyta mintis, kad jie būtų paliuosuoti nuo visų pareigų, išskyrus karines lavybas ir kovas. Krašto apsaugos ministras tuoju sutiko su šia minti-

mi. Iš to galima spręsti koks didelis žingsnis padarytas valstybės ir Bažnyčios suartėjimui. Tas patobulinimas prasidėjo gan keistose aplinkybėse, nes tuo laiku Prancūziją valdė komunistai ir socialistai, o premjieru buvo Blumas. Šie politikai radikalai 1936 m. tartum suprato, kad nieko nelaimės nesiskaityme su kunigais, ir jie susitakė. Kada premjieru tapo p. Daladier, jis dar labiau ėmė kooperuoti su dvasiškija. Kai prasidėjo karas vyriausybė suprato, jog Bažnyčios autoritetas yra nepamainomas padėjėjas išlaikymui tautos moralės, ar tai būtų fronte ar viduj.

Dar prieš karą buvo nutarta, kad kuopų kapelionai turėtų kapitono laipsnį ir visas jo privilegijas. Vyriausybės paprašius, Bažnyčios autoritetui paskyrė vvskupą, kuris turėjo išrinkti ir tvarkyti tuos kunigus kareivius. Kuopų karininkai labai nuoširdžiai lengvina šių kunigų dvasišką darbą.

Keletą dienų prieš karo veiksmus aviacijos ministras savo paties iniciatyva paprašė, kad 26 militariniai kapelionai būtų paskirti į jo departamentą, be to jis didžiumą jų pasiūlė siūsti į aviacijos mokyklas. Laivyno vadovybė taip pat aprūpino svarbiausius laivus kapelionais. Tuo pačiu laiku atėjo kolonijų ministro, p. Moudel prašymas, kad misijonieriai, tarnaują Prancūzijos kolonijose, nebūtų mobilizuojami grąžinimui į tėvynę be jo pritarimo. Jis yra tikras,

Remkime Marijonų Darbą Argentinoje

Pietų Amerikos respublikoje Argentinoje gyvena apie keturiasdešimt tūkstančių lietuvių, kurie ligi šiol tenai neturi nei vienos savos bažnyčios, dėl to kad darbininkų uždariai toje šalyje yra menki, ir lietuviai Argentinoje taip skurdžiai gyvena, kad jie patys nepajėgia įsigyti parapijinės nuosavybės.

Marijonų misijonieriai, dvasios vadū įprašyti, 1939 m. vasario mėnesį išvyko į Pietų Ameriką darbuotis tarp argentiniečių, tačiau jiems nuvykus pasireiškė, kad Argentinos lietuviai neturi nei namo kunigams apgyvendinti, nei galimybės įsigyti sklypą žemės ir pasistatyti nors menkutę bažnytėlę.

Dėl to, marijonų misijonierius, kun. Jonas J. Jakaitis, kuris buvo nuvykęs į Argentiną, dabar lanko lietuvių parapijas Amerikoje, prašydamas amerikiečius pagelbėti pastatyti Buenos Aires mieste nors nedidelę misijų bažnytėlę, kuri bus pirmoji lietuvių bažnyčia

kad dauguma šių vyrų bus naudingesni Prancūzijai pasilikdami savo vietose. Gal nei vienas ir dabantinių valdžios narių, kurie padarė šiuos žygius, galėtų būti pavadintas praktikuojančiu kataliku. Priešingai, individualiai ir po'itiškai jie daugiausiai buvo prieštikybinių pažiūrų. Jie yra padarę šiuos žingsnius nevien, kad išpildytų kareivių troškimą eiti bažnyčion ir išpažinties, bet dėl to, kad jie buvo įsitikinę, jog mobilizuoti kunigai fronte ir senieji pasilike kaimuose yra geriausi padėjėjai abejuose atvėjuose.

Argentinoje.

Rytuose jis darbuosis sekančiose parapijose:

Kovo 31 d. — Šv. Jurgio par., Shenandoah, Penn.

Balandžio 7 d. — Šv. Kazimiero par., Philadelphia, Penn.

Bal. 14 d. — Angelų Karalienės par., Brooklyn, N. Y.

Bal. 21 d. — Atsimainymo par., Maspeth, N. Y.

Bal. 28 d. — Apreiškimo par., Brooklyn, N. Y.

Geg. 5 d. — Šv. Jurgio par., Brooklyn, N. Y.

Geg. 12 d. — Šv. Petro ir Povilo par., Elizabeth, N. J.

Geg. 19 d. — Šv. Andriejaus par., Philadelphia, Penn.

Geg. 26 d. — Šv. Jurgio par., Philadelphia, Penn.

Lietuvių misijų bažnytėlės tolimoje Argentinoje steigimas ir savo vargstančių tautiečių tame mūsiškiems nepalankame krašte parėmimas yra taip didelės svarbos ir ki'nus darbas, kad kiekvienas sąmoningas lietuvis turėtų tam tikslui suteikti kiek gali stambesnę auką, kad mūsų misijonierius, kun. Jakaitis, galėtų greitu laiku grįžti į Argentiną pradėti taip reikalingos bažnyčios statybos darbą.

Aukos siunčiamos šiuo adresu:

Rev. John J. Jakaitis,
Marianapolis College,
Thompson, Conn.

Taiposgi galima aukas siųsti tiesiog į Argentiną adresu:

Padres Marianos,
Bno. Rivadavia 2199,
Valentin Alsina, Avall.
Buenos Aires, Argentina.

NUOTRUPOS

Yra Kuo Katalikams Susirūpinti

TRYS milijonai olandų leidžia ir palaiko 34 katalikiškus dienraščius! Iš tų dienraščių, du išeina du kart į dieną — ryte ir vakare. Prie to, šie trys milijonai olandų (apie septinta dalis šioj šalyje gyvenančių yra katalikai) dar išleidžia ir nemaža žurnalų. Šioj gi mūsų šalyj leidžiamas vos vienas katalikiškas dienraštis angų kalboje, o ir šis vos ne vos išsilaiko. Savaitinių laikraščių tarpe, daugelis toli gražu stokoja savo turinyje. Vien dėl nepaprasto įvairių rašytojų ir bendradarbių pasišventimo ir bendradarbiavimo, kai kurie šios šalies katalikiški laikraščiai ir žurnalai įstengia šiaip taip dasilaikyti. Tokiu būdu, katalikai kaip reikiant neįvertindami savųjų laikraščių ir žurnalų, pasirodo, ne tik abėjingi, bet ir nedėkingi, kadangi šių laikraščių tikslas yra žmones katalikus tinkamiau apšviesti, žinias patiekti ir tikėjamą apginti nuo primetamo paša.inio purvo ar šmeižto. Kiekvieno kataliko pareiga pasirūpinti, kad jo namus lankytų nors vienas (kam galima, ir daugiau) katalikiškas laikraštis ar žurnalas.

Tikras Pasisekimas

Sykį vienoje didelėje ligoninėje atvežta maža mergaitė, kuriai reikėjo padaryti operaciją. Gydytojas norėdamas mergaitę paguosti, jai pasakė; “Nebijok, mažyte, ir nesirūpink; aš tave ramiai užmigdysiu ir viskas bus gerai”. Mergaitė, gulėdama jau ant operacijos stalo, atsakė, “Jeigu reikės man užmigti, turiu pirma sukalbėti po-

terius. Aš papratusi visad pasimelsti kada einu gu.ti”. Tada mergaitė atsiklaupė ant stalo, parsizegnojo, ir visiems beaukiant, pasimeldė. Tada ji ramiai sau vėl atsigulė ant operacijos stalo ir davėsi užmigdoma.

Kiek laiko vėliau, sužinota, kad operacija buvo nepavykusi. Gydytojas, atėjęs mergaitę aplankyti, pasakė, “Maryte, kai kurie žmonės sako, kad tau padaryta operacija buvo nepavykusi. Bet kitu atžvilgiu, man rodosi, kad operacija labai gerai pavyko. Kada tu tą dieną operacijų kambaryje pasimeldei, kas tokio labai nepaprasto atsitiko mano gyvenime. Tą naktį aš pats, nežinau po kiek ilgų metų, pirmą kartą pasimeldžiau. O šį rytą pirmą kartą per 30 metų priėjau prie Šv. Komunijos. Tavo malda prieš operaciją tą padarė.”

Tuštybių Tuštybė.

Buvo senas paprotys, kad Romos imperatoriams, nepaprastos kokios pergalės ar laimingo įvykio proga, už nugaros stovėdavo kuris vergas ir jiems primindavo tą tiesą, kad visgi visi žmonės yra mirtingi sutvėrimai. Ir šią dieną, kada įvyksta naujo popiežiaus karūnavimas, iškilnių bėgyje uždegama šiek tiek ant lazde.ės užmautų linų; kada gi ore kyla ir išnyksta dūmai, giedami žodžiai “sic transit gloria mundi” (taip praeina pasaulio garbė); šiais žodžiais naujam popiežiui, kuris apsuptas visokiais žibančiais papuošalais ir didžios garbės insignijomis, primenama ta gili ir svarbi tiesa, jog visas sutvėrimas turės kurią dieną išnykti.

KLAUSYMAI IR ATSAKYMAI

Ką reikia paruošti kada kunigas ateina ligoniui suteikti paskutinius sakramentus?

1. Pirmiausia svarbu kad kambarys būtų švarus ir tinkamai sutvarkytas. 2. Patogioj vietoj pastatyti stalą, baltu užtiesalu uždengtu; stalo vidury pastatyti kryžių, dvi pašventintas žvakes (jas reikia uždegti prieš kunigui ateisiant į namus). 3. Pastatyti kokį indą su švęstu vandeniu ir šlakstytuvą, jei turima (arba vietoj tų kokį prietaisą, kuriuo būtų galima švęstu vandeniu šlakstyti). 4. Stiklą šviežio vandens ir šaukštuką; 5. Vatos, kada suteikiamas Paskutinis Patepimas.

Labai gražus ir girtinas paprotys kuriam nors šeimos ar namų nariui su degančia žvake kunigą Šv. Sakramentą nešančią lauke pasitikti ir jį palydėti į kambarį kam guli ligonis. Visi kambaryje esantieji turėtų atsiklaupiti kada kunigas ateina su Švč. Sakramentu. Kada kunigas dalina Švč. Sakramentą arba kada suteikia Paskutinį Patepimą, namuose esantieji turėtų kambaryje susirinkti (jei patogų, žinoma) ir melstis už ligonį.

Jei kuris katalikas paskirtame laike neatlieka Velykines, ar jis po to liuosas nuo šios pareigos?

Visai ne; jį dar vis varžo įsakymas, kuriuo Bažnyčia po mirtina nuodėmė mums įsako sykį metuose tinkamai priimti Šv. Komuniją, nors Velykų laike. "Velyklaikis" po teisybe tęsiasi nuo Verbų Sekmadienio iki pirmam sekmadieniui po Velykų. Šioj galyj gi Bažnyčia

Velyklaikį yra pratęsusi nuo pirmo gavėnios sekmadienio iki Švč. Trejybės šventei. Toks gi ilgas tarpas tikrai rodos užtektinas, kad kiekvienas galėtų suspėti šią savo pareigą atlikti. Išeina, jog šiais metais Velyklaikis tęsiasi nuo vasario 11 d. iki gegužio 19 d., iš viso gi, 14 savaičių tarpas.

Ar gali kunigas šv. Mišių metu apleisti altorių, kad suteiktų mirštančiam žmogui išrišimą?

Gali, jeigu nebūtų galima kito kunigo prisišaukti. Tokiam svarbiam reikalui galėtų kunigas apleisti altorių net ir po konsekracijos; reikėtų jam, žinoma, paskui dabaigti Mišias. Jeigu pasitaikytų kunigui tokiu atveju apleisti altorių prieš konsekraciją, ir jeigu jis būtų sutrukdytas daugiau kaip penkioliką minučių, reikėtų jam, greičiausia, iš naujo pradėti Šv. Mišias.

Ar gali kunigas atsisakyti pakrikštyti kūdikį, kurio tėvas protestonas, o motina katalikė, kuri tačiau nėra praktikuojanti katalikė?

Kunigas ne tik gali, bet yra jo pareiga atsisakyti krikštyti kūdikį kada galima rimtai spėti, kad kūdikis nebus katalikiškai auklėjamas; nes tada yra pavojus, kad sakramentas išstatomas paniekai. Jeigu, tačiau, būtų tikras mirties pavojus, tada, žinoma, kūdikis turi būti pakrikštytas.

Kas laimi savo gyvybę, prarast ją, ir kas dėl manęs prapuldytu savo gyvybę, atras ją. Mato 10, 39.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Naujas Popiežiaus Nuncijus Lietuvai

Vasario m. iš Vatikano pranešta, jog Popiežius paskyrė nuncijų Lietuvai J.E. arkiv. Luigi Centoz, D. D. Ikišiol jis buvo nuncijum Venezueloje.

Už kiek laiko galime laukti, kad į Vilnių atvyks naujas Lietuvai nuncijus. Gal ir bažnyciniai Lietuvos klausimai greičiau išsiriš palankia katalikams linkme.

Mirė Vyskupas Michelkevičius

Vilniaus vyskupas pagalbininkas J.E. vysk. K. Michelkevičius mirė vasario 16 d. Dabar Vilniaus katedra valdo ligonis arkiv. Palbrzykowski. Galima tikėtis greit sulaukti naujo arkivyskupo į Vilniaus sostą. Kandidatų tarpe žymiausią vietą užimęs J.E. vysk. K. Paltarokas, Panevėžio ganytojas.

Naujas Vyskupas

Lietuva susilaukė dar vieno vyskupo. Juo yra prelatas Vincentas Borisevičius, Telšių kunigų seminarijos rektorius ir plačiai žinomas visuomenės veikėjas Lietuvoje.

Dar nepranešta kokią vietą naujasis vyskupas užims. Galima tik spėti, kad vyskupas Borisevičius keliamas į Vilnių užimti neseniai mirusiojo vysk. Michalkevičiaus vietą. O gali būt bus paliktas Telšių vyskupijos sufraganu, nes toji vyskupija yra gana didelė.

Vysk. Borisevičius yra gimęs prieš 53 metus Šunskų parap., Suvalkijoje. Seminariją baigė Seinuo se. Lankė Friburgo Universitetą Šveicarijoje ir jį baigė teologijos

daktaro laipsniu. Grįžęs iš užsienių, trumpą laiką vikaravo. Keletą metų profesoriavo Vilkaviškio Kunigų Seminarijoje. Vėliau persikėlė į Telšių dieceziją, kur netrukus buvo pakeltas šv. Tėvo namų prelatu.

Didelis Bažnyčių Pasirinkimas

Vilniuje bažnyčių apie 40. Yra jų didelių ir mažų. Prie jų seniau būta vienuolynų. Paskutiniaisiais metais, kada lenkų vienuoliai buvo paskirstyti parapijose prie bažnyčių ir mokyklų po kelis dėstyti tikybos pamokas ir visais būdais varyti lenkinimo misiją tarp gudų ir lietuvių, Vilniaus vienuolynai buvo tušti. Todėl nenuostabu, kad keliuose vienuolynuose apgyvendinti kareiviai.

Vilniaus įgula sau bažnyčios dar nepasiskyrė. Kol kas įgulos daliniai kiekvieną sekmadienį melstis eina vis į kitą bažnyčią. Daliniai jau meldėsi katedroje, šv. Jono bažnyčioje, prie Aušros Vartų ir kitose bažnyčiose. Jeigu taip ir toliau bus, tai praeis ištisi metai (apie 50 sekmadienių), kol įgulos daliniai po vieną kartą turės pamaldas kiekvienoje Vilniaus bažnyčioje.

Nauji Stulpai Lietuvos-Rusijos Sienoms Pažymėti

Einant susitarimu jau statomi stulpai palei naujosios Lietuvos ir Sovietų Sąjungos sienos. Tarp Lietuvos ir Sovietų Sąjungos stulpų paliekamas 5 metrų atstumas. Tarp švenčionėlių ir Kaltinėlių tiesiamas plentas. Maišiogaloje suimta gauja banditų, kita kriminalinių plėšikų gauja suimta Vilniu-

je. Juos teis karo laukto teismas. Bendrai, Vilniaus miestas ir kraštas jau baigiamas apvalyti nuo viešpatavimo dienomis iš kalėji-kriminalistų, kurie čia buvo paplitę, kai lenkai paskutinėmis savo mū paleido visus kriminalinius nusikaltėlius.

Pradedami Viešieji Darbai

Įvedama darbo prievolė viešiesiems miško darbams Vilniaus, Švenčionėlių, ir Trakų apskrityse. Be to, priimami ir darbo savanoriai.

Vasario 8 d., iškilmingai atidarytas Vilniaus Universitetas. Prof. Mykolas Biržiška perėmė rektoriaus pareigas.

Statys Bažnyčia

Panevėžio apskrities Ginkūnų kaimas ir visa apylinkė toli nuo bažnyčių. Gyventojai seniai jau pageidauja turėti Ginkūnuose bažnyčią, bet būdami neturtingi, patys vieni neįstengė bažnyčios pastatyti. Dabar geraširdis kun. Mikšys apsiėmė duoti visas lėšas bažnyčios statybai. Planą dykai paruoš inžinierius Morkūnas. Iš gyventojų bus reikalaujama prisidėti tik darbais. Pastaciūs bažnyčią bus įkurta ir parapija.

Šv. Kazimiero D-ja Vėl Ima Veikti

Vilniaus kraštas po lenkų okupaciją buvo visai susnūdęs, o ypač sustojo bet kokia veikla lietuvių organizuotame gyvenime. Lietuviškos draugijos buvo uždarytos, kaimo jaunoji karta neturėjo jokios globos.

Labai didelį pasisekimą Vilniaus lietuvių visuomenėje turėjo

Šv. Kazimiero draugija jaunimui auklėti ir globoti. Dabar ji ir vėl jau pradeda savo veiklą. Kuratorių suversta biblioteka sutvarkyta, atieškomas inventorių. Be to, dar provincijoje (ir pačiame Vilniuj) steigia vaikų darželius, Neseniai pradėjo veikti Liet. Šv. Kazimiero D-jos vaikų darželiai Ignalinoje, Magūnuose, Turgeliuose, Rudaminoj, Švenčionėliuose, Lentvaryje ir Mickūnuose. Daugelis šių vietų jau yra apgudęsiję.

Baigiamos Atlietuvinti Gatvės

Vilniaus gatvių pavadinimai jau baigti atlietuvinti. Buv. Želigovskio parkas pavadintas Maironio parku, Želigovskio gatvė — Klaipėdos g., Rydz Smiglo g. — Švitrigailos g., Zacišės g. — Žemaitės gatve ir t.t. Per praėjusią šalčio dieną Vilniuje peršalo ir atšalo įvairias kūno dalis gana daug gyventojų. Keli asmenys buvo nugabenti net į ligonines. Vilniuje numatoma netrukus steigti dviračių fabriką. Tai būtų pirmasis Lietuvoj dviračių fabrikas.

Smulkių Išdirbinių Reikalu

Buvo susirinkę medžio apdirbimo ir keramikos amatninkai pasitarti, kaip savo amatą Lietuvoje plačiau išplėsti. Nustatyta, kad iki šiol buvo iš užsienių įvežama įvairių smulkių medžio išdirbinių už gana dideles sumas, pav. raštinės reikmenų už 400,000 litų, plunksnakočių ir pieštukų už 50,000 lt., žaislų 1937 m. už 13,000 lt., bet pradėjus daugiau žaislų gaminti vietoje pernai įvežta tik už 55,000 lt. Susirinkime nusistatyta plėsti tokių reikmenų gamybą namie.

TĖVŲ MARIJONŲ AMERIKOJE VEDAMOS ĮSTAIGOS

1. Kunigų Seminarija: Marian Hills Seminary, Hinsdale, Illinois
2. Kolegija ir Aukštesnioji Mokykla: Marianapolis College and High School, Thompson, Conn.
3. Dienraštis: "Draugas," 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Illinois.
4. Savaitraštis: "Kristaus Karaliaus Laivas," 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.
5. Parapijos: Aušros Varty, 2327 West 23rd Pl., Chicago, Ill., ir Šv. Petro, 5108 — 7th Avenue, Kenosha, Wisconsin.
6. Misija: Padres Marianos, Bno. Rivadavia 2199, Valentin Alsina, Avellaneda, Buenos Aires, Argentina.